

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 2, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:32](#) 13-01-2026

Kon het hof de e-mail aanmerken als het 'enig geheim' als bedoeld in artikel 272 Sr en oordelen dat de verdachte 'wist of redelijkerwijs moest vermoeden' dat het een geheim betrof dat hij uit hoofde van zijn ambt moest bewaren en dat hij (voorwaardelijk) opzet had op de schending van die geheimhoudingsplicht?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1](#) 13-01-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:43](#) 13-01-2026

Had de verdachte opzet op de dood van slachtoffer?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:50](#) 13-01-2026

Had het hof op grond van artikel 57 lid 1 Sr één straf moeten opleggen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:51](#) 13-01-2026

Heeft de verdachte door het geven van een kopstoot bewust de aanmerkelijke kans aanvaard dat de aangever daardoor zwaar lichamelijk letsel zou oplopen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:33](#) 13-01-2026

Kan de benadeelde partij (de zus van het slachtoffer) worden aangemerkt als 'naaste' als bedoeld in artikel 6:108 lid 4 onder g BW?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:38](#) 13-01-2026

Kon het hof oordelen dat de benadeelde partij heeft aangetoond dat zij tot het toegewezen geldbedrag schade heeft geleden en daarbij overwegen dat het 'aan de benadeelde partij zelf is om te bepalen welke weg zij kiest/welke partij zij aanspreekt om haar schade vergoed te krijgen'?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:40](#) 13-01-2026

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:41](#) 13-01-2026

Had de verdachte opzet op de dood van aangever?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:39](#) 13-01-2026

Bewijsklachten.

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het in de zaak met parketnummer 01307681-21 bewezenverklarde medeplegen van diefstal.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van twee maanden volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:39

Zaaknummer: 23/03853

Rechters: V. van den Brink, M. Kuijer en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 311 Sr

RECHTSPRAAK

Kan de benadeelde partij (de zus van het slachtoffer) worden aangemerkt als ‘naaste’ als bedoeld in artikel 6:108 lid 4 onder g BW?

Kan de benadeelde partij (de zus van het slachtoffer) worden aangemerkt als ‘naaste’ als bedoeld in artikel 6:108 lid 4 onder g BW?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van affectieschade van de [benadeelde] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel van het hof dat de benadeelde partij kan worden aangemerkt als ‘naaste’ in de zin van artikel 6:108 lid 4, aanhef en onder g, van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW).

Het hof heeft de volgende vaststellingen gedaan. De benadeelde partij en haar broer ([slachtoffer]) verschilden nog geen jaar in leeftijd. Zij hebben geen gemakkelijke jeugd gehad en kwamen bij hun oma te wonen toen hun ouders in 2017 naar Suriname verhuisden. Vanaf die periode heeft de benadeelde partij een deel van de taken overgenomen die bij hun ouders hoorden. Haar broer, die ADHD had, vond bij haar de steun die hij van zijn ouders miste. Zij woonden tot aan zijn overlijden onafscheidelijk in gezinsverband samen en waren van plan om na het verhuizen van hun oma samen te blijven. Na het overlijden van haar broer heeft de benadeelde partij – in verband met zijn overlijden en ook rondom de strafzaak – een rol vervuld die past bij de bijzondere en hechte affectieve relatie die zij hadden.

Op grond van deze vaststellingen heeft het hof geoordeeld dat de specifieke omstandigheden van de benadeelde partij zo uitzonderlijk zijn dat deze een beroep op de 'hardheidsclausule' in de zin van artikel 6:108 lid 4, aanhef en onder g, BW rechtvaardigen. In het licht van de weergegeven wetsgeschiedenis en tegen de achtergrond van wat is vooropgesteld, getuigt dat oordeel niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van dertien jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze twaalf jaren en zeven maanden beloopt;
- verworpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:33

Zaaknummer: 24/01112

Rechters: T.B. Trotman, M.J. Borgers en T. Kooijmans

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: art. 6:108 lid 4 onder g BW, art. 287 Sr en art. 151 Sr

RECHTSPRAAK

Had de verdachte opzet op de dood van aangever?

Had de verdachte opzet op de dood van aangever?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het tenlastegelegde medeplegen van poging tot doodslag niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel van het hof dat de verdachte opzet had op de dood van de aangever [slachtoffer].

Over het (voorwaardelijk) opzet op de dood van [slachtoffer] heeft het hof overwogen dat algemeen bekend is dat in de nabijheid van de plaats waar [medeverdachte 1] hem met een mes heeft gestoken slagaders en longen liggen en dat dit dus een kwetsbaar gedeelte van het menselijk lichaam is. Het hof heeft geoordeeld dat – mede in aanmerking genomen dat het lemmet van het mes negen centimeter lang was – sprake is geweest van zodanig gevaarzettend handelen van [medeverdachte 1] dat daarmee een aanmerkelijke en reële kans in het leven is geroepen dat de aangever daardoor zou komen te overlijden, en dat het niet anders kan zijn dan dat ‘in ieder geval [medeverdachte 1]’ die aanmerkelijke kans bewust heeft aanvaard, zodat het opzet van [medeverdachte 1] in voorwaardelijke zin ook op dit overlijden gericht is geweest.

Vervolgens heeft het hof geoordeeld dat in de kern sprake is geweest van een gezamenlijke uitvoering van de geweldshandelingen tegen de aangever omdat de verdachten, kort gezegd, na het gezamenlijk betreden van de kapperszaak vrijwel onmiddellijk gewelddadig zijn geworden en daarbij allen fors geweld hebben gepleegd jegens [slachtoffer], welk geweld er wat betreft de verdachte uit bestond dat hij [slachtoffer] met een hard voorwerp op een kwetsbaar lichaamsdeel, namelijk het hoofd heeft geslagen. Het hof heeft op grond daarvan geoordeeld dat verdachtes ‘voorwaardelijk opzet op de samenwerking zich mede uitstreckte tot de geweldshandelingen die beide medeverdachten hebben verricht, waaronder het steken in de nek door [medeverdachte 1]’, dat ‘ook dit steken mede voor zijn rekening dient te komen’ en dat de verdachte daarom ‘de aanmerkelijke kans op het overlijden van het slachtoffer als gevolg daarvan ook, willens en wetens heeft aanvaard.’

Het hierop gebaseerde oordeel dat ook de verdachte opzet had [slachtoffer] van het leven te beroven is niet toereikend gemotiveerd, nu uit de door het hof vastgestelde omstandigheden niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte zich bewust was van de aanwezigheid van een mes en van de mogelijkheid dat een van de medeverdachten [slachtoffer] daarmee op een kwetsbare plaats zou steken. Dat de verdachte heeft deelgenomen aan het gedurende een korte tijd opzettelijk medeplegen van fors geweld tegen [slachtoffer], en dat hij en een medeverdachte daarbij tegen [slachtoffer] hoofd hebben geslagen met in de kapperszaak aanwezige harde voorwerpen, volstaat niet om die bewustheid aan te nemen.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem- Leeuwarden , opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:41

Zaaknummer: 24/00162

Rechters: C.N. Dalebout, V. van den Brink en F. Damsteegt

Advocaten: M.J. van Berlo en R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: art. 287 Sr en art. 45 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste en het tweede cassatiemiddel

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) het bewezenverklaarde.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 30 maanden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 29 maanden belooft;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:40

Zaaknummer: 23/04403

Rechters: F. Posthumus, F. Damsteeft en V. van den Brink

Advocaten: W.B.M. Bos

Wetsartikelen: art. 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de benadeelde partij heeft aangetoond dat zij tot het toegewezen geldbedrag schade heeft geleden en daarbij overwegen dat het ‘aan de benadeelde partij zelf is om te bepalen welke weg zij kiest/welke partij zij aanspreekt om haar schade vergoed te krijgen’?

Kon het hof oordelen dat de benadeelde partij heeft aangetoond dat zij tot het toegewezen geldbedrag schade heeft geleden en daarbij overwegen dat het ‘aan de benadeelde partij zelf is om te bepalen welke weg zij kiest/welke partij zij aanspreekt om haar schade vergoed te krijgen’?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij [benadeelde 1] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Een benadeelde partij kan in het strafproces vergoeding vorderen van de schade die zij door een strafbaar feit heeft geleden als voldoende verband bestaat tussen het bewezenverklarde handelen van de verdachte en de schade om te kunnen aannemen dat de benadeelde partij door dit handelen rechtstreeks schade heeft geleden. Voor de beantwoording van de vraag of zo’n verband bestaat, zijn de concrete omstandigheden van het geval bepalend. Bovendien geldt dat voor vergoeding aan de benadeelde partij overeenkomstig de regels van het materiële burgerlijk recht slechts in aanmerking komt de schade die de benadeelde partij heeft geleden als gevolg van de onrechtmatige gedragingen van de verdachte, voor zover deze schade op de voet van artikel 6:98 van het Burgerlijk Wetboek aan de verdachte kan worden toegerekend. (Vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, rechtsoverweging 2.3.1 en 2.4.1.)

Het cassatiemiddel klaagt in de eerste plaats over het oordeel van het hof dat [benadeelde 1] heeft aangetoond dat zij tot het toegewezen geldbedrag schade heeft geleden en dat het hof

daarbij heeft overwogen dat het ‘aan de benadeelde partij zelf [is] om te bepalen welke weg zij kiest c.q. welke partij zij aanspreekt om haar schade vergoed te krijgen’. Dit oordeel is, ook in het licht van wat de raadsman heeft aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat ook als in de rechtsverhouding tussen de benadeelde partij en de schuldenaar de betaling – die is bijgeschreven op de bankrekening van de verdachte in plaats van op de bankrekening van [benadeelde 1] – niet (volledig) bevrijdend zou zijn (vgl. HR 28 mei 2021, ECLI:NL:HR:2021:783, rechtsoverweging 3.1.2), dat niet zonder meer meebrengt dat in de rechtsverhouding tussen [benadeelde 1] en de verdachte moet worden aangenomen dat [benadeelde 1] geen schade heeft geleden als gevolg van de vastgestelde onrechtmatige gedragingen van de verdachte. Uit wat namens [benadeelde 1] in eerste aanleg en in hoger beroep is meegedeeld volgt dat de schuldenaar de factuur niet een tweede keer heeft betaald aan [benadeelde 1]. Verder is in hoger beroep verklaard dat de schade niet door de verzekering is gedekt.

Het cassatiemiddel klaagt verder over het oordeel van het hof dat de schade een rechtstreeks gevolg is van het bewezenverklaarde. Dit oordeel is niet onbegrijpelijk. Daarbij is van belang dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte kon beschikken over het aan [benadeelde 1] toekomende geldbedrag dat was bijgeschreven op de bankrekening van de verdachte.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. In het licht van de opgelegde geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van een maand alsmede de taakstraf van tachtig uren volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling

van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het namens de benadeelde partij gedane verzoek tot kostenveroordeling

[benadeelde 1] heeft verzocht de verdachte te veroordelen in de kosten van de cassatieprocedure en in de kosten van hoger beroep. Nu het hof de verdachte heeft veroordeeld in de door [benadeelde 1] gemaakte en ten behoeve van de tenuitvoerlegging nog te maken kosten, terwijl voor een cassatieprocedure als deze niet is voorzien in een veroordeling van de verdachte in de kosten die de benadeelde partij in cassatie heeft gemaakt, zal aan dit verzoek voorbij worden gegaan.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:38

Zaaknummer: 23/03100

Rechters: V. van den Brink, F. Posthumus en F. Damtsteegt

Advocaten: M. Berndszen

Wetsartikelen: art. 420quater lid 1 onder b Sr

RECHTSPRAAK

Had de verdachte opzet op de dood van slachtoffer?

Had de verdachte opzet op de dood van slachtoffer?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het tenlastegelegde medeplegen van poging tot doodslag niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel van het hof dat de verdachte opzet had op de dood van de aangever [slachtoffer].

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte en de medeverdachten [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] zich buiten bij de kapperszaak [A] in [plaats] hebben verzameld en om 17.41:17 uur die kapperszaak zijn ingelopen, waarbij zij een dreigende indruk maakten en vrijwel onmiddellijk gewelddadig zijn geworden richting [slachtoffer]. Gezamenlijk en tegelijkertijd hebben zij verschillende geweldshandelingen verricht die eruit bestonden dat [medeverdachte 2] meermalen met een mes laag in de nek van [slachtoffer] heeft gestoken en dat [medeverdachte 1] en de verdachte (onder meer) met een bezem respectievelijk een tondeuse, die in de kapperszaak aanwezig waren, [slachtoffer] op het hoofd hebben geslagen. Om 17.42:21 uur hebben zij de kapperszaak weer verlaten.

Over het (voorwaardelijk) opzet op de dood van [slachtoffer] heeft het hof onder het kopje ‘voorwaardelijk opzet’ overwogen dat algemeen bekend is dat in de nabijheid van de plaats waar [medeverdachte 2] hem met een mes heeft gestoken slagaders en longen liggen en dat dit dus een kwetsbaar gedeelte van het menselijk lichaam is. Het hof heeft geoordeeld dat – mede in aanmerking genomen dat het lemmet van het mes negen centimeter lang was – sprake is geweest van zodanig gevaarzettend handelen van [medeverdachte 2] dat daarmee een aanmerkelijke en reële kans in het leven is geroepen dat de aangever daardoor zou komen te overlijden, en dat het niet anders kan zijn dan dat ‘in ieder geval [medeverdachte 2]’ die aanmerkelijke kans bewust heeft aanvaard, zodat het opzet van [medeverdachte 2] in voorwaardelijke zin ook op dit overlijden gericht is geweest.

Vervolgens heeft het hof onder het kopje ‘medeplegen’ geoordeeld dat in de kern sprake is

geweest van een gezamenlijke uitvoering van de geweldshandelingen tegen de aangever omdat de verdachten, kort gezegd, na het gezamenlijk betreden van de kapperszaak vrijwel onmiddellijk gewelddadig zijn geworden en daarbij allen fors geweld hebben gepleegd jegens [slachtoffer], welk geweld er wat betreft de verdachte uit bestond dat hij [slachtoffer] met een hard voorwerp op een kwetsbaar lichaamsdeel, namelijk het hoofd heeft geslagen. Het hof heeft op grond daarvan geoordeeld dat verdachte 'voorwaardelijk opzet op de samenwerking zich mede uitstrekke tot de geweldshandelingen die beide medeverdachten hebben verricht, waaronder het steken in de nek door [medeverdachte 2]', dat 'ook dit steken mede voor zijn rekening dient te komen' en dat de verdachte daarom 'de aanmerkelijke kans op het overlijden van het slachtoffer als gevolg daarvan ook, willens en wetens heeft aanvaard.'

Het hierop gebaseerde oordeel dat ook de verdachte opzet had [slachtoffer] van het leven te beroven is niet toereikend gemotiveerd, nu uit de door het hof vastgestelde omstandigheden niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verdachte zich bewust was van de aanwezigheid van een mes en van de mogelijkheid dat een van de medeverdachten [slachtoffer] daarmee op een kwetsbare plaats zou steken. Dat de verdachte heeft deelgenomen aan het gedurende een korte tijd opzettelijk medeplegen van fors geweld tegen [slachtoffer], en dat hij en een medeverdachte daarbij tegen [slachtoffer] hoofd hebben geslagen met in de kapperszaak aanwezige harde voorwerpen, volstaat niet om die bewustheid aan te nemen.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:43

Zaaknummer: 24/00230

Rechters: V. den van Brink, C.N. Dalebout en F. Damsteegt

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 287 Sr en art. 45 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft de verdachte door het geven van een kopstoot bewust de aanmerkelijke kans aanvaard dat de aangever daardoor zwaar lichamelijk letsel zou oplopen?

Heeft de verdachte door het geven van een kopstoot bewust de aanmerkelijke kans aanvaard dat de aangever daardoor zwaar lichamelijk letsel zou oplopen?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van de poging tot zware mishandeling wat betreft het opzet ontoereikend is gemotiveerd. Het hof – dat de verdachte heeft veroordeeld voor poging tot zware mishandeling – heeft vastgesteld dat de verdachte de aangever heeft vastgepakt en hem een kopstoot in het gezicht heeft gegeven, waardoor de aangever een harde klap tegen zijn neus voelde, duizelig werd en een neusbreuk opliep. Deze vaststellingen vormen onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij de aangever door het geven van een kopstoot zwaar lichamelijk letsel zou toebrengen. Daarbij is van belang dat het hof in verband met die kans geen nadere vaststellingen heeft gedaan over de omstandigheden waaronder de kopstoot is gegeven, zoals over de kracht en de gerichtheid waarmee deze is toegebracht.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:51

Zaaknummer: 24/00846

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Posthumus

Advocaten: M.J. Lamers

Wetsartikelen: art. 302 Sr

RECHTSPRAAK

Had het hof op grond van artikel 57 lid 1 Sr één straf moeten opleggen?

Had het hof op grond van artikel 57 lid 1 Sr één straf moeten opleggen?

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 57 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) niet één straf heeft opgelegd.

Het cassatiemiddel klaagt hierover terecht, maar leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal. De Hoge Raad zal verstaan dat de verdachte is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 246 dagen, waarvan 90 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren en met aftrek overeenkomstig het bepaalde in artikel 27 lid 1 Sr.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 246 dagen, waarvan 90 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- verstaat dat de verdachte is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 246 dagen, waarvan 90 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren en met aftrek overeenkomstig het bepaalde in artikel 27 lid 1 Sr;
 - vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
 - vermindert deze in die zin dat deze 239 dagen, waarvan 90 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren en met aftrek overeenkomstig het bepaalde in artikel 27 lid 1 Sr beloopt;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:50

Zaaknummer: 23/02844

Rechters: C. Caminada, T.B. Trotman en V. van den Brink

Advocaten: D. Simo

Wetsartikelen: art. 51 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van de tenlastegelegde mishandeling, en in het bijzonder over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1

Zaaknummer: 24/02475

Rechters: T. Kooijmans, F. Damsteegt en V. van den Brink

Advocaten: T. de Heer

Wetsartikelen: art. 41 Sr en art. 300 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof de e-mail aanmerken als het ‘enig geheim’ als bedoeld in artikel 272 Sr en oordelen dat de verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest vermoeden’ dat het een geheim betrof dat hij uit hoofde van zijn ambt moest bewaren en dat hij (voorwaardelijk) opzet had op de schending van die geheimhoudingsplicht?

Kon het hof de e-mail aanmerken als het ‘enig geheim’ als bedoeld in artikel 272 Sr en oordelen dat de verdachte ‘wist of redelijkerwijs moest vermoeden’ dat het een geheim betrof dat hij uit hoofde van zijn ambt moest bewaren en dat hij (voorwaardelijk) opzet had op de schending van die geheimhoudingsplicht?

Waar het in deze zaak om gaat

Het gaat in deze zaak om het volgende, zoals samengevat in de conclusie van de advocaat generaal. De verdachte was in 2017 raadslid in de gemeenteraad van [plaats] namens [politieke partij]. Hij trad op 7 juni 2018 toe tot het college van burgemeester en wethouders. Het openbaar ministerie heeft de verdachte onder meer vervolgd wegens schending van het ambtsgeheim. De rechtbank heeft hem hiervan vrijgesproken, maar het hof heeft geoordeeld dat de verdachte wel zijn ambtsgeheim heeft geschonden. Volgens het hof hield deze schending in dat de verdachte een ambtelijke e-mail van 26 juni 2018 op 1 juli 2018 had doorgestuurd aan een persoon die niet werkzaam was voor de gemeente, maar lid was van de klankbordgroep van zijn politieke partij. Dit e-mailbericht bevatte de weergave van de afspraken die de verdachte had gemaakt met een andere wethouder over de dekking van de extra kosten voor het in ontwikkeling zijnde [A] (hierna ook: [A] of [B]). Deze afspraken vormden de grondslag voor een raadsvoorstel dat ter vaststelling werd voorgelegd aan het college van burgemeester en wethouders in zijn vergadering van 3 juli 2018.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de bewezenverklaring van de tenlastegelegde schending van een ambtsgeheim.

Het cassatiemiddel berust onder meer op de opvatting dat van ‘enig geheim’ als bedoeld in artikel 272 Sr slechts sprake kan zijn als de plicht tot geheimhouding volgt uit een wettelijke bepaling, zoals in dit geval de Gemeentewet in samenhang met artikel 10 van de Wet openbaarheid van bestuur (oud). Deze opvatting is onjuist. Uit de weergegeven wetsgeschiedenis komt naar voren dat een geheimhoudingsverplichting als bedoeld in die bepaling ook kan voortvloeien uit een ambt of beroep (vgl. HR 6 december 1955, ECLI:NL:HR:1955:147). Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Het hof heeft het volgende vastgesteld. De verdachte vervulde in de tenlastegelegde periode het ambt van wethouder. Hij heeft daartoe een eed, die onder meer strekte tot geheimhouding van vertrouwelijke gegevens, afgelegd. De verdachte heeft op 26 juni 2018 samen met [betrokkene 1], die ook wethouder van de gemeente [plaats] was, in bijzijn van gemeentebestuurder [betrokkene 4] een overleg gehad over de ‘scopeuitbreiding’ van € 20 miljoen voor de bouw van het [A] [wijk 1] (ook wel aangeduid als [A] of [B]). Tijdens dat overleg hebben de wethouders ter voorbereiding van het (concept)raadsvoorstel afspraken gemaakt over de dekking van dat bedrag. [betrokkene 4] heeft vervolgens op diezelfde dag een e-mail opgesteld met die afspraken en de e-mail toegezonden aan de verdachte, [betrokkene 1] en enkele andere bij het [A] betrokken ambtenaren. De inhoud van de e-mail is gebruikt voor het opstellen van het (concept)raadsvoorstel.

Op 29 juni 2018 ontvingen alle wethouders een dichte enveloppe met stukken voor de besloten collegevergadering van 3 juli 2018 die betrekking hadden op de bouw van het [A]. In de enveloppe zat onder meer een (concept)besluit van het college met daarop ‘Geheim (...)’ en een (concept)raadsvoorstel over het [A] en de ‘scopeuitbreiding’ daarvan, de stijging van de investering daardoor met € 20 miljoen en de wijze waarop die € 20 miljoen zou moeten worden gedekt. In de digitale vergader-informatietool iBabs zijn de stukken van de collegevergadering van het [A] van 3 juli 2018 voorzien van een ‘slotje’, met daarnaast de vermelding ‘alleen collegeleden op papier’.

De verdachte heeft op 1 juli 2018 de door [betrokkene 4] opgestelde e-mail van 26 juni 2018 doorgestuurd naar [betrokkene 2]. [betrokkene 2] was lid van de klankbordgroep van [politieke partij] maar geen ambtenaar binnen de gemeente met betrokkenheid bij het [A]-project. Tijdens de besloten collegevergadering van 3 juli 2018 is het collegebesluit geaccordeerd en als geheim geclassificeerd. Ook het raadsvoorstel is geaccordeerd, maar dat werd daarna openbaar en gepubliceerd.

Het hof heeft verder vastgesteld dat ten tijde van het bewezenverklaarde binnen de gemeente de agenda van de collegevergadering en de daarbij behorende stukken als geheim werden beschouwd, (in ieder geval) tot het moment dat een college een besluit had genomen over de voorliggende stukken (bewijsmiddel 12 en 14).

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte door op 1 juli 2018 aan [betrokkene 2] de e-mail van 26 juni 2018 te verstrekken, enig geheim als bedoeld in artikel 272 Sr heeft geschonden, waarvan de verdachte uit hoofde van zijn ambt als wethouder op de hoogte was gebracht en dat hij uit hoofde van dat ambt verplicht was te bewaren. Het hof heeft dit oordeel allereerst daarop gebaseerd dat deze e-mail op dezelfde kwestie zag als het conceptraadsvoorstel dat op 29 juni 2018 bij de [A]-stukken in de gesloten enveloppe was rondgestuurd aan de collegeleden en dat (politiek) gevoelig lag. Verder heeft het hof in aanmerking genomen dat de verdachte wist dat de collegevergadering van 3 juli 2018 besloten was, dat het college pas tijdens die vergadering een beslissing kon nemen over de geheimhouding van het conceptraadsvoorstel en dat 'feitelijk de mogelijkheid om het voorstel geheim te verklaren' al zou zijn ontnomen als de inhoud van het raadsvoorstel voor die tijd openbaar werd gemaakt. Dit oordeel van het hof geeft, gelet op wat is vooropgesteld, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is, in het licht van de weergegeven vaststellingen van het hof, toereikend gemotiveerd. Anders dan in de toelichting op het cassatiemiddel is gesteld, doet daaraan niet af dat op grond van artikel 19 Gemeentewet de in die bepaling bedoelde stukken en voorstellen in beginsel openbaar zijn, nu die bepaling niet van toepassing is op conceptraadsvoorstellen.

Ook de oordelen van het hof dat de verdachte 'redelijkerwijs moest vermoeden' dat hij uit hoofde van zijn ambt verplicht was het geheim te bewaren en dat hij (voorwaardelijk) opzet had op het schenden van het ambtsgeheim, geven niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en zijn, gelet op de weergegeven vaststellingen, toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt in al zijn onderdelen.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-01-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:32

Zaaknummer: 24/02530

Rechters: A.L.J. van Strien, T.B. Trotman en M.J. Borgers

Advocaten: J.L. L'Homme en R.F. Kötter

Wetsartikelen: art. 272 lid 1 Sr